

TEMPLON

JIM DINE

KNACK.BE, 18 mars 2020

Knack

⊕ Artroze

Jan Braet kijkt naar kunst en het leven, in bloei en verval, zoals de rozen.
Deze week de expo Jim Dine/ The Classic Prints in Galerie Templon, Brussel.

L.A. EYE WORKS Harten, besmeurd en doorkerfd, maar pompend en levenskrachtig. © FOTO ISABELLE ARTHUIS. COURTESY BY TEMPLON.

TEMPLON

II

JIM DINE

KNACK.BE, 18 mars 2020

De alleroudsten onder ons herinneren zich nog hoe hij in zijn met verfspatten bekletste kiel de scène beklom, verkleed als *De Lachende Werkman*. Voorzien van een pot verf en een borstel beschilderde hij een doek met de woorden: 'Ik ben dol op wat ik doe.' Alsnog deed hij het volgende: hij dronk van de verf of wat daarvoor moest doorgaan, goot de rest over zijn hoofd en nam een duik in de coulissen. Het jaar was 1960 en de 25-jarige Jim Dine uit Cincinnati vertoonde zich aan de spits van het artistieke gebeuren in New York, met happenings en performances en weldra popart.

De rest van zijn leven - hij is nu 85 - putte hij zich in interviews uit om het imago van wildeman en vooral popartkunstenaar af te schudden. Zonder veel succes, maar ook zonder erg: hij had er tenslotte zijn faam aan te danken. En hoe dan ook maakte hij deel uit van een beweging die de beeldende kunst opruimde met onderwerpen en motieven die de voorgaande generaties nog als banaal afdeden. In zijn geval waren dat werktuigen van de timmerman, afbeeldingen van Pinokkio, goedkope imitaties van de Venus van Milo, kamerjassen en vooral levensgrote harten - niet zoals ze er echt uitzien maar zoals ze al eeuwenlang in de volksverbeelding voortleven.

Over veel meer motieven beschikte hij niet, maar hij wendde ze talloze keren aan in schilderijen, sculpturen, installaties en prenten. Vertonen ze alle symptomen van een obsessie, dan verklaart Dine ze vooral als symbolisch geladen attributen van een innerlijk zelfportret. Toeval of niet, ze zijn universeel genoeg om iedereen direct aan te spreken. In dit land wordt zijn vlam enkel brandend gehouden in de collectie van het SMAK, met een levensgroot schilderij van twee harten die elkaar raken in een hartstochtelijke verklaring van eeuwige liefde (*Two Hearts*, 1970).

Dicht bij huis, in Parijs, heeft Jim Dine een vaste stek in Montrouge, en hij stelt geregeld tentoon bij Daniel Templon. Voor het eerst is hij te gast in het Brusselse filiaal van de galerie met twintig *Classical Prints*, gemaakt tussen 1981 en 2015. Hij beoefent de grafische kunst als een volwaardig genre, waarmee hij constant experimenteert sinds hij als knaap in vervoering raakte door de houtsneden van de Duitse expressionisten. In het timmeratelier van zijn grootvader ging hij prompt aan de slag met een oude houten beitel.

TEMPLON

II

JIM DINE

KNACK.BE, 18 mars 2020

Het resultaat is nooit simpel. Onder zijn handen kan een houtsnede ook een steendruk worden én een ets én nog iets anders van eigen vinding, soms zelfs een uniek schilderij. Dine bewerkt zijn prenten zo intens dat ze naar kleur, vorm en textuur een maximale uitstraling krijgen. Kamerjassen die een mannelijk lichaam suggereren (maar niet tonen) staan in vuur en vlam (*July on the Palouse*) of gaan onder in een ketchupkleurige oceaan (*The Hot Dog*). Enig gereedschap van de timmerman raakt in een draaikolk van kleurenvlakken op en rond een groot hart (*Snips, Hammers and Pliers*). In een hemel van vrolijke tinten houdt een blauwe wolk halt boven de machtige, diepbloauwe torso van de Venus van Milo (*Dark Blue Cloud*).

”

Het hart is als een mal voor al mijn emoties. Het is een landschap voor alles.

Maar wat zou Jim Dine zonder de harten zijn? Besmeurd, doorkerfd, maar pompend en vol levenskracht, de vier rode exemplaren op *L.A. Eye Works*. Druipend van sap, machtig oprijzend als een mosterdboom tegen een raster van heldere kleuren (*Shellac and Candy*). Een klein hartje op nog zo'n raster, met de wijde zee op de achtergrond (*The Sea Behind*). En, geel als een eierdooier, de reusachtige planeet Hart die een zachte landing maakt in het groen (*The Earth*). 'Het hart is als een mal voor al mijn emoties. Het is een landschap voor alles,' zo zei hij zelf. ●